

LINDA VAN RIJN

Bloedkoraal

Thriller



UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hoofdstuk 1

De trein kwam met een piepend geluid tot stilstand en Emily van Son pakte het handvat van haar donkerblauwe koffer stevig vast. Ze trok de duwstang uit en stond op, aansluitend in de rij voor de deur. Achter haar mondkapje had ze jeuk aan haar neus, maar ze durfde niet te krabben. Ze keek om zich heen. Het bleef een gek gezicht. Kantoormensen, studenten, pubers, bejaarden, stewardessen die hun werkkleding al droegen – iedereen liep rond met zo'n half afgeschermd gezicht. Als je lekker frivol was, had je een kapje met een wilde print genomen. Zijzelf droeg er eentje uit zo'n pak van vijftig stuks, de rest van de verpakking zat in haar bagage.

De deuren van de trein schoven met een zucht open en de stroom kwam in beweging. Zoals altijd wanneer ze op Schiphol uit de trein stapte, voelde ze een lichte opwinding. Hier hing de geur van vakantie, de sfeer van de wereld. Al ging je maar een broodje halen op Schiphol Plaza of moest je rennen om je overstap naar de volgende trein te halen.

Zijzelf hoefde niet te rennen. Nog twintig minuten tot het halftwee was, het tijdstip

waarop ze zouden verzamelen bij het meeting-point. Tweeënhalf uur voor het vertrek van de vlucht naar Samos.

Terwijl ze zich met de rolbaan omhoog liet voeren, van het station onder de luchthaven naar de Plaza, probeerde Emily zich een voorstelling te maken van het gezelschap waarmee ze de komende acht dagen zou reizen. Zoals gebruikelijk bij een persreis, was de namenlijst rondgemaild. Eén ervan had ze meteen herkend. Floor Goedeman. Niet een naam waarop ze had gehoopt.

‘Misschien kunnen jullie er spiritueel uit komen met elkaar’, hadden haar collega’s op de redactie grappend gezegd. ‘Het universum heeft grote plannen met jullie.’

Emily had meegelachen, maar ondertussen bezorgde het vooruitzicht van een ontmoeting met haar oud-collega haar een vaag gevoel van onrust. Het mocht dan een jaar geleden zijn dat ze Floor had gesproken, ze was het laatste gesprek niet vergeten.

Floor was nu freelancejournalist, zo had achter haar naam gestaan. Aanwezig namens een magazine over reizen waarvan Emily eerlijk gezegd nog nooit had gehoord. Toen ze het had opgezocht, bleek het om een online ma-

gazine te gaan. Ergens was het prettig te weten dat Floor blijkbaar leuke werklussen had. Misschien maakte dat het wat beter.

Emily haalde een broodje en een kop koffie en liep toen naar het meetingpoint, waar al een groepje mensen stond te wachten.

‘Hai, ik ben Laura. Van het pr-bureau. Wij hebben contact gehad via de mail.’ Een jonge vrouw in een strak T-shirt en een nog strakkere spijkerbroek kwam naar haar toe. Emily wilde haar elleboog al uitsteken, wat nog steeds een ongemakkelijke maar inmiddels wel gangbare manier van begroeten was. De jonge vrouw vouwde echter haar handen voor haar borst en maakte een lichte buiging. Emily volgde haar voorbeeld. Dit paste waarschijnlijk ook een stuk beter bij het thema van de reis. ‘Ik ben Emily’, zei ze. ‘Van *Shine*.’

‘Ah, Emily.’ Laura liet een glimlach van oor tot oor zien. ‘Leuk je te ontmoeten. Welkom. Ik zal je voorstellen aan de rest.’

Nog niet iedereen was er en Emily stelde zich voor aan twee vrouwen die allebei klein en vrij rank waren. De ene droeg een kleurrijke jurk en rinkelende armbanden en paste precies in het plaatje dat Emily voor zich had gezien bij de term ‘spirituele vakantie’. Ze heette Marjolein

en praatte zo zacht, dat Emily haar naam pas de tweede keer verstond. De andere vrouw was kordater en droeg een broek met een zeegroen motief en een simpele, witte blouse. Ze stelde zich voor als Barbara en had lichtblauwe ogen met spikkeltjes erin, waarmee ze Emily opgewekt en onderzoekend aankeek. ‘Leuk je te ontmoeten. Ik werk voor de krant.’

Emily noemde haar eigen naam en die van haar magazine, en stelde zich daarna voor aan een man die Arjan heette en ook al zo’n zachte stem had.

Er kwam nog iemand aan. Emily herkende haar gestalte van een afstand, net als het loopje met de iets afhappende schouders. Ze droeg nog altijd een bril met een donker montuur. Vlak voor ze de groep bereikte, deed ze haar mondkapje af.

‘Hai Floor’, zei Emily, voordat haar oud-collega zich aan de rest had voorgesteld. Ze vroeg zich af hoe ze haar moest begroeten. Een elleboog of ook maar een buiging? Het was op zich niet vervelend dat een begroeting met drie zoenen door corona een stuk minder vanzelfsprekend was geworden.

Toen ze geen beslissing nam, ging het moment van begroeten vanzelf voorbij. ‘Hoe is

het?’ vroeg Emily alleen maar, haar handen langs haar lichaam.

Floors stem klonk neutraal. ‘Goed. Met jou?’

‘Ja.’ Emily knikte. ‘Ook goed. Leuk dat je er ook bent.’

Waarom zei ze dat? De blik in Floors blauwe ogen veranderde niet, het leek alleen alsof ze kort en bijna onmerkbaar haar wenkbrauwen optrok.

‘Hé, hallo’, klonk Laura’s opgewekte stem. ‘Jij moet Floor zijn.’

Emily keek toe hoe degene die bijna een jaar geleden met spreekwoordelijke slaande deuren de redactie van *Shine* had verlaten, nu een rondje maakte om zich voor te stellen aan de rest. Het handvat van haar grijze koffer liet ze geen moment los.

‘Gezellig’, hoorde ze in gedachten Cynthia weer zeggen toen Emily Floors naam op de lijst had voorgelezen. Cynthia en Floor hadden niet tegelijkertijd op de redactie gewerkt, maar Cynthia wist door borrelverhalen van andere collega’s wel enigszins hoe de vork in de steel zat. Emily had haar oud-collega na haar vertrek bij *Shine* nooit meer gesproken, maar koesterde zeker niet de illusie dat ze met een stralende glimlach zou worden begroet. Floor was van

nature toch al niet van het stralende soort.

De rest van het groepje was ook gearriveerd en met z'n achten zetten ze koers in de richting van de incheckbalie. Het was rustig op Schiphol, de invloed van corona was nog altijd duidelijk merkbaar. Ze waren meteen aan de beurt bij het inleveren van de koffers en daarna weer, bij de handbagagecontrole.

Emily dwaalde een uur rond door de winkeltjes, blij dat ze niet geacht werden als groep alles samen te doen. Die persreizen had je ook. De vorige keer – toen een bekend sieradenmerk een groepje journalisten had uitgenodigd om het atelier in Dubai te bezoeken en drie dagen door te brengen met zon, strand en feest – had het wel een schoolreis geleden. De reisleidster, in de persoon van de marketingmanager van het merk, hield nog net niet zo'n stok met een sjaaaltje eraan omhoog.

Hoelang was dat nu geleden? Anderhalf jaar? Sinds ze een jaar geleden hoofdredacteur van *Shine* was geworden, had ze geen persreizen meer gemaakt. Ze werd met regelmaat uitgenodigd, maar schoof meestal iemand anders van de redactie naar voren. Ze had vaak genoeg gewerkt met hoofdredacteurs die alle krenten uit de pap voor zichzelf inpikten, en had met

zichzelf de afspraak gemaakt dat ze zo niet zou worden. Dit reisje naar Samos had ze ook aan Cynthia, een van de redacteurs, gegund, maar die had erop gestaan dat Emily nu eens zelf zou gaan.

Samen hadden ze grinnikend de persuitnodiging zitten lezen. *Een gloednieuw, spiritueel resort, waar vakantie een diepere reis naar jezelf betekent.*

‘Echt iets voor mij’, had Emily een tikje cynisch gezegd, al had de in de uitnodiging beloofde volledige ontspanning haar aangesproken. Het was een druk jaar geweest. Sinds ze de onverwachte kans had gekregen hoofdredacteur te worden, had ze het gevoel dat ze zich elke dag moest bewijzen. Voor zichzelf voornamelijk, want haar baas Wouter was eigenlijk altijd tevreden. Dat was misschien ook niet vreemd nu ze dag en nacht had gewerkt om de verkoopcijfers van het magazine en de bezoekersaantallen van de website substantieel te verhogen. Tegen de markt in, zei Wouter altijd, in zijn presentaties aan belangrijke adverteerders. Daarbij hield hij dan zijn vinger omhoog, als teken dat aandacht geboden was.

Bijna zonder nadenken was ze de boekwinkel binnengelopen en had ze *Shine* in het

tijdschriftenvak vooraan gezet, zodat het blad meteen opviel bij mensen die een magazine zochten. Een bekende kwaal van iedereen die bij een tijdschrift werkte. Ze keek wat rond bij de thrillers en kocht er uiteindelijk eentje met een zonnig omslag, passend bij het weer op haar bestemming. In Nederland zou het de komende week regenen en de gedachte aan de zon deed haar goed. Ze had het programma doorgenomen en vastgesteld dat er gelukkig voldoende vrije tijd was, tussen de yogasessies, verschillende soorten meditaties, reiki en energetische healings door. Op het programma had ze meerdere workshops en lessen gezien met namen waarvan ze nog nooit had gehoord. Alles was facultatief, dat stond er expliciet bij. Wie niet wilde, hoefde niet z'n hele ziel en zaligheid bloot te leggen of deel te nemen aan activiteiten als *access bars* of een sessie met een medium. Emily had het meteen gegoogeld. Access bars was een behandeling waarbij je door middel van aanraking van meer dan dertig speciale punten op je hoofd beter in je vel ging zitten. Meer rust, minder belemmeringen, energiebanen die weer op de juiste manier gingen stromen en een ziel die opnieuw tot zichzelf kwam. Ze moest toegeven dat ze bij het rijtje resultaten zo'n beetje alles

als wens had kunnen aanvinken.

Emily was vastbesloten om aan zoveel mogelijk activiteiten deel te nemen. Als ze zich dan toch liet onderdompelen in een ‘spirituele reis naar zichzelf’, dan wilde ze er ook het maximale uit halen. Vooral omdat ze voor de lezers van *Shine* een zo eerlijk en open mogelijk verslag wilde schrijven van dit spirituele resort, ze had er niet voor niets acht pagina’s voor gereserveerd. Dan moest ze ook laten zien wat er allemaal te doen was en daar kon ze alleen iets over zeggen als ze het aan den lijve had ondervonden. En ze had er ook echt zin in om het allemaal uit te proberen. Uit haar comfortzone stappen, loskomen van het dagelijks leven – dat had ze eigenlijk al te lang niet gedaan. Bovendien kon het vast geen kwaad zich eens met spiritualiteit bezig te houden. Normaal gesproken deed ze dat immers zelden. Nooit, eigenlijk.

Bovendien was het sowieso geen straf om een week in het resort te verblijven. Het diepblauwe zwembad, de prachtige tuin, het strand – op de foto’s zag het er allemaal schitterend uit. Kosten noch moeite leken gespaard te zijn om van het hotel een paradijsje te maken.

Maar het was dan ook *de levensdroom van*